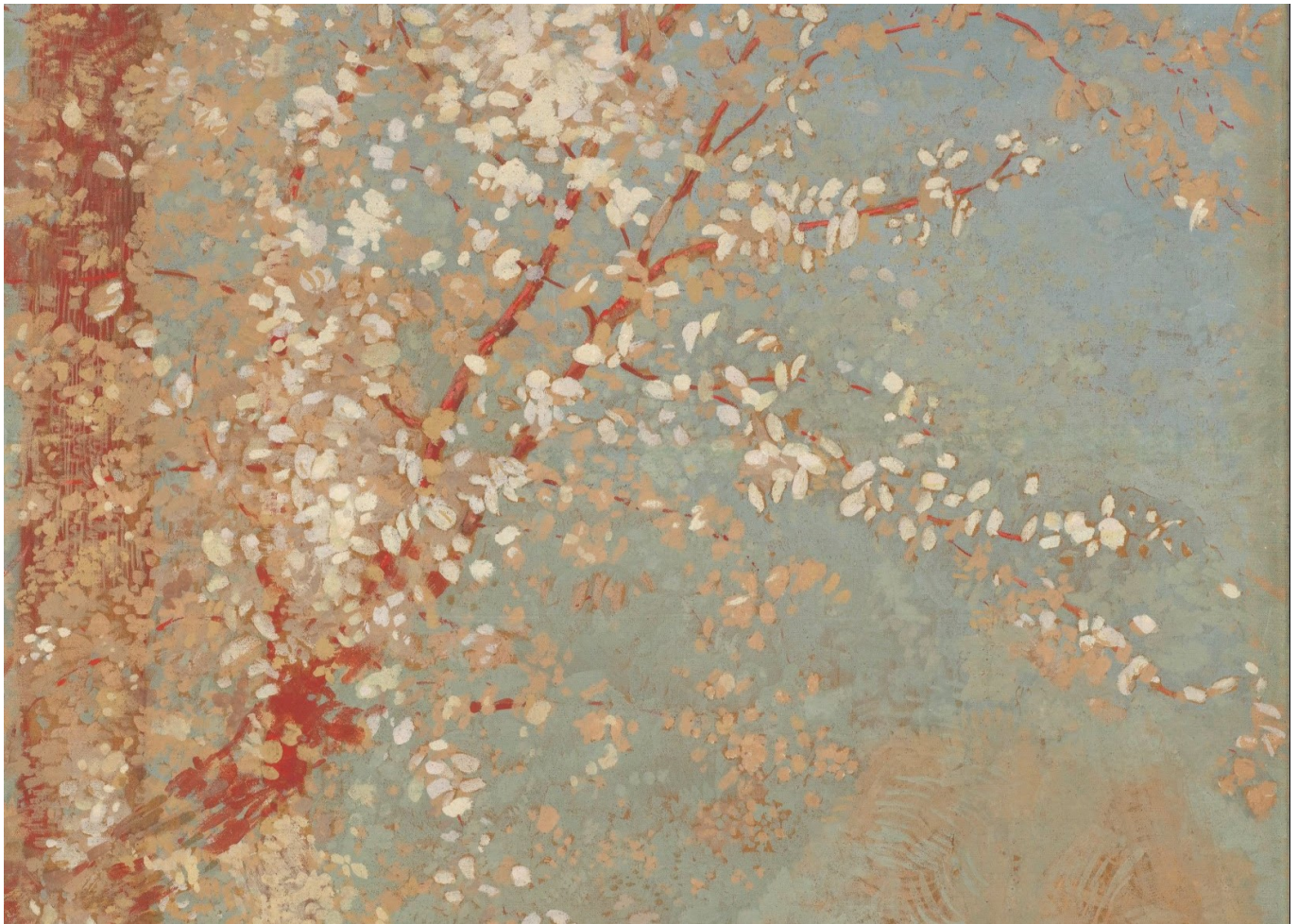

Тема номера: Простір і час

РЕДАКЦІЯ VERBUM

27 БЕРЕЗНЯ 2024

Шановні читачі! Під час свят, які наповнюють передчуттям вічності, особливо виразним стає наш зв'язок із часом і простором: адже те, де й коли ми живемо в цьому світі, дуже впливає на наші погляди й цінності, на світосприйняття, на стосунки з Богом і ближніми.

Оділон Редон, «Постать під розквітлим деревом» (фрагмент), 1904–1905 роки

Тож у цьому випуску «Вербуму» ми розмірковуємо про людське місце в часі та просторі. Чому нам важливо бути вкоріненими у своє середовище та в історію? Як пов'язані час і простір із вічністю? Як Бог промовляє до нас через наш досвід темпоральності?

Розпочинається випуск із тексту отця Віталія Храбатина про сенс Пасхи в часі й у вічності. Воскреслий Ісус стає містком, який поєднує нас, що живемо тут і тепер, не тільки з життям вічним, а й із початком людської історії, адже перекреслює гріх Адама і його наслідок — смерть. І кожного Великодня ми стаємо безпосередньо перед лицем цієї містерії.

Анастасія Рябчук, придивляючись до фрагменту з біблійного читання про те, що «хто ж зненавидить своє життя на цьому світі, той збереже його, щоб жити вічно», замислюється: як це — ненавидіти життя, яким нас наділив сам Бог? Як поєднуються ці протилежні, на перший погляд, людські досвіди: любові до прекрасного, доброго світу — і ненависті до світу, повного несправедливості й болю?

Ольга Герасименко підходить до ідеї часу і простору трохи з іншого боку, розмірковуючи про те, з чого конструював свій космічний горор Говард Філіпс Лавкрафт. Найперше, що зробив Бог, створюючи цей світ, щоб оселити в ньому людину, — це впорядкування: розділення протилежностей, облаштування часопростору, наповнення його речами, істотами і подіями. Жахи Лавкрафта пропонують на місці цього ладу уявити тотальний хаос, у якому змішуються й деформуються самі принципи світобудови, — і це виявляється «надто жахливо, щоб описати людською мовою».

На завершення випуску Максим Віхров розповідає про відчуття тяглості, яке не просто виникає з усвідомлення своєї причетності до традиції, історії, спільноти, а й «містить обіцянку майбутнього: коли щось існує вже давно, то воно, певно, існуватиме й надалі». То й не дивно, що, не відчуваючи тяглості, ми тужимо за нею, навіть якщо не здатні словами пояснити, чого саме нам бракує.